

הלבות ביום ההפורים סיון תרטת טרי טרט הטמנת טמיין בערב יום בפור, ובו סעיף אחר:

א (א) אמ' כר לנטמן טמיין מערב يوم ההפורים למולאי יומ'ה הפורים: הגה (ב) וילש אונרים (ג) שאון להטמן ביום ההפורים (עמ' טירות), וכן המנהג במדינות אלו (טהראת):

א טר

תרי סקלחת הנרות ביום כפור, ובו ד' סעיפים:

א (א) אמ' מקום נשוגנים לתקדיק גדר (ב) בלילה יום ההפורים (ג) מודליקין, מקום נשוגנו שלא להדרlik אין מודליקין. (ואם יש לי נר בטmittah (ד) סיב למודליק בחדר שישכב שם, קרן שלא נכנס לידי שמייש עם אשתו מספר שרואה אוקה (ה) אצל נגר שביבתו) (טהראת). אין קל להיות בשיטת סיון הכל לתקדיק: הנה ואברכין תלודליק גדר של שפת רישל יום ההפורים: ב' יש מי שאומר (ו) שMEMORY עלי פרדיקת נרTK דכלמת נר יום ההפורים: תלודליק גדר של שפת רישל يوم ההפורים (ז) ח' בכלל מקום מודליקין בכתיר-כגשיות ובכגשיות האקלים הנה (ז) וכן המנהג במרינות אלו: ג' (ח) בכלל נשוגנים בכתיר-כגשיות ולחליצ'גשיות ואברכין גדרים וועל-גביה החולים: ד' (ט) נשוגנים בכל מקום להרבות נרות כתיר-כגשיות ולחליצ'גשיות נקיים בכבית-הבנשת: הכה ונוגנים (ו) שגל איש גדור (יא) או (ט) קרטן עושן לי נר ומחדבי ומהוריין. גם גדר בשתה (י) לאבוי ולאמו שמתו כל זו, וכן בכון, וכן נר אבוי נרות אלו בימי ההפורים.

א פסעה אפקחים נר
ב' תרכז אפקחים נר
אליז'ר וכבדות
קדריטים ב טור קדר
אבר כריאש ד משחה
לש בספחים ה נר
הן קדר דואיז'

באר הייכב

ו אם קער'ב יקיא נסידר שלא יכלה מנקה. שבב טורייז, שלא ישפר בעשנה תפוקחת ולא לאבל אריכיה גפה, ענן שעלה. וכך ב סיב: ולא אבל שימוש מKEN שמללה גרה. מקרילך ראה ארובוטו שאבל קרי שקוון ערדיעפליל'י פסקור ותנוונו פלאם: (ט) שאין. שפכנן בימי ההפורים קדרו סיפון לא:

משנה ברורה
א (א) מperf וכו'ו. שפחה לחול הוא מבינו: (ב) וילש אונרים שאין להטמן. ענראה (ה) דבומי-ההפורים מתבשל בפנור לצחך חל, וזה אין בכו'ו, (ו) ואפלו ערב-וים-בפזר קדרם חזות (ג) אין לעשות הטמינה זו. (ד) ב לכל פוני אם עבר והטמן אין עריך להטמן במו'א-אילוס-בפזר בכרי שיעשה:
א (א) מקום נשוגנים לתקדיק וכו'. ושני המקומות בIGHTן לאדריך רהינו לבטל משמש, הדמודיק, בנהנו נתפנו לרבך אחד רהינו לבטל משמש, ומאן רלא מודליק, בנהנו שאסור לשפש גדר אור בפזרו, ומאן רלא מודליק, בנהנו וראה איתה וינהה לה וויל לבודא לידי משמש, (ג) ואפלו היא נדה דאסור לו לאילו הבוי לבוא עלייה, מכל מקום לכבודו באכילה ושתיה פברחו בכתות בקער'ה, תורות תני גס'ון בבוד חיים, דכמיב "על בן בארים בפדו ד", ומתרפנן: בפנס'יא קרו ר' ואנן מקובלן שעניא ממופר לעכורי'ם שפמן זכרה לbij'ת-הבנשת, ירעליל בפסמן נר טרייא לא בפונ'ה, ענן שם במשנה ברורהו, ואם יש חישש איכה, וכל-שפן שנ, מילא'ן מפש, ואיריך עין לפמ'ן: (ו) שגל איש. ואין לעשות נר לאשה, ענן בפונ' אברם התעטנו: (יא) או גפן, וכן אן עושן נרות אלו לבשו. בקיוקוט שפיטים איכא, לחששות פקלחות עבות כבתרי הספקת קדר ליהבות ואונ'ן) (*מ"*: (ב) לאבוי ולאמו. לבפר אלילcum, ומפסיק מלשון זה לאלה נבון אך. וכן גאליה נבהו:

שער הבזין

(ט) בגין-אברם בשם הרב'ג. וכן שפת דף יה עמייד א, ואיך עין(ז), ועוד מרבו הנטמן במשות רב' יה שפורה בפזר, ואלו מושום דבזקי בנטמן: (ג) בר'ימ'גדים. ולטר בזות אפשר בנטמן המהמ'ם: (ט) הגהה בזק'תים כבב: וויאא אס מטמן נאכלים לצער אטלח של מוואיז' יומ'ה הפורים, אבל אם מטמן בנטמן לא נזק' אכילה של מוואיז' יומ'ה הפורים, וגם דקדיות שטושין הפאודילע, וויאשין לrntha בפצע אטעריך על ווון וב, ושזוק פי הונדור בטיט, מיר דהרי אקלאוכו שפער ליטשען בעריבור שזיטוחפלל שם הסדרם. ואפלו אחר חצות חמץ, מיר דהרי אקלאוכו שפער ליטשען בעריבור שזיטוחפלל שם הא מושט רילוזי קדרם מטר, עד פאן לשונו, אבל זה הוא לשיטמה שטק טעם קדרו מושט רילוזי לרעבכט�. אבל תלטע רוזה לאכל מפעה במו'א-אילוס-בפזרים מטר, והנה רכבי קער'ו לנו' שטרכ'ה כבב' מה שאפער קדרם. וכך בז' פון' צוות: (ט) קדר'גדר: (ט) אגרא: (ט) אריך'קדרם. וכן גב'י קער'ו לנו' שטרכ'ה לאפער קדרם מטר, ענן שם, ואם לא עז'ס צוות, ואם לא עז'ס צוות, דב' בז' היה אין נבור, אבל זה הוא לשיטמה שטק טעם קדרו מושט רילוזי לרעבכט�. וכן פושר קויעיב ותכלויש, ואחר רכ' מנאצ'י בנטמן ארכט'ר שטער ערבלא עלייו, ולעניזות דעתי וחסר בטיט טבוח עז'לוי ח'ריה נירה. אך עיל עזר צטמ'ז אטי מחלפלה, דטשיט חמץ לא של קדר'גדר: לפנ'ין בלאו כ'ב, וב' גיטים הווא רוזה זוקה זולא ער'ן גט ברושל עטנק גוד, ענן שטם: (ט) פיר'גדרם. ובכל אקלם בקסמן שטער נטדרlik. גראה דזק'ה זוקה זולא ער'ן גט ברושל ער'ן גט גראה לא בפ' גיטן דנס'לי קמאלא לא תאנו ונגן לא ברך עט (ט), אכן קדרה אטעריך זוקה זולא ער'ן גט כבוקים דר'ב'גרא לאו של לא בפ' גיטן דנס'לי קמאלא לא תאנו ונגן לא ברך ער'ן גט. וכן גאליה נבהו:

גב' חולום ז'בן, זלוייך ארכ' עין, זלוייך זריך זוקה זולא ער'ן גט גראה מה לא בפ' גיטן (ט): (ט) אטעריכ'ם:

תרומות: 1. פיטומי אונרת. 2. מוקחת פרות (בקשר שז'ז'ים).

חלבות יומם הכהנים סימן תרי תריא

ביאורים ותוספים

ומטעם זה שהנחים מתקשות לכבוד היום, כתוב בשעה"צ לעיל (ס"י תקנין ס"ק מ"ד) שאסור לגע באשתו ביום כיפור אפילו ביום, באילו היא נהра [כמובואר לקמן (ס"י תחרטו ס"ק א)], בין שיש לחות גלירוי היצח, בשונה מתחשה באב שהולכות במלאים, ולפיכך אין להחמיר שלא ליגע בה בשעת החיים. והבאר הייטב (ס"י תרכז ס"ק ב) כתוב בשם התוטס (גוגילה לא, א. ד"ה במנחה), שלבן קורין במנחה של יום כיפור פרשת עזרות, משום שהנחים מתקשות לכבוד היום זולפיכר צריך להזכיר שלא יכשלו בהן.

[משנה"ב ס"ק יג]
[השורתן].

(ג) וכן לגבי המנהג להתעטף בטלית בלבד ביום כיפור, כאמור, במנוחה ברמי"א לעיל (ס"י ייח ס"א), ביאר המשנה"ב שם (ס"ק ח) טעם הדבה שלל רדי רק גנו מתרדמים למלאכם הממעופפים לבנים, והוסיט, שלפייך אין להסיר את הטלית עד לאחר תפלחת ערבית של מוצאי יום כיפור [ולענן האם מותר לברך על הטלית בשחתה אחר מהות העטף עד לבן השמות או הלילה], ראה מה שבכתב שם (ס"ק יג) ומה שכתבנו לקמן (ס"י תritis הע' 5-6).

וכן לגבי המנהג שאמורים ביום כיפור ברוך שב בבוד' וכוי בקהל רם, ביאר במושג'ב לקמן (ס"י תritis ס"ק ח) שטעם הדבר בין שעוזה שירת המלאכים, ובזitos ביפור ישראלי רומיים למלאכים. וכן לגבי מה שיש נוהנים לעמוד על רגלהם כל يوم כיפור, ביאר במושג'ב שם (ס"ק יג) שכוננים בך לחיות כמלאכים. וכן לעניין טבילה עוזא בערב יום כיפור, כתוב בביה"ל לעיל (ס"י תריס ד"ה יובל) שאפילו אורתם שאין נוהרים בך בכל ימ' מתה השנה, ציריכם לטבול ולהיות מקיים בערב יום כיפור נזהבאר ברא"ש (יומא פ"ה סוף ס"י כד) שהוא מושם שעם ישראל ביום כיפור נקיים' כמלאכי השרת, והודיעו שבתוחרים כמותם). וראה מה שכתבנו לקמן (ס"י תritis ס"ק ח).

[משנה"ב ס"ק יג]

יב' יכול לקלשׁו⁽²²⁾ וכור', ש' אין האבל לובשׁו⁽²³⁾ וכור', ש' הוא קיתר לתפקד⁽²⁴⁾, אבל להשׁין בו מטרופת⁽²⁵⁾.

(ה) טעם הדבר התבאר בטעו (ס"ק ג) שאך על פי שלטעם הראותון שבת הרמי"א אסור לאבל ללובשו מים לטעם השני שהוא ברי להבניע את לב האדם, שיר' הדבר גם לגבי אבל, והסתמך על הטעם השני לא הפסיטה.

[ולענן לבישת קיטל] בليل הדודה כתוב לעיל (ס"י תרע ס"ק יג) שנגנו שהאבל אין ללבשו, ומימ' אין למחות ביד הלבשן.

(ו) ובטעם הדבר כתוב האיר (ס"ק ו), שיתכן שגס לפ' העטם השני שבת הרמי"א שהוא כדי להכנייע לב האדם, אין לאבל ללובשן, בין סגס בילדיו נכנע לבו, ועד' משומ שהוא כבוד של שבת וזהה ברמי"א (יוזד סי' שפט סי' א), שנגנו שאין האבל לובש בגדי שבת כל יב' חודש⁽²⁶⁾.

ולענן לבישת קיטל, בשמה הראותה לנישואין, דעת הגראי"ש אלישיב (אשרי האיש חז"ג פ"כיא אות ט) והגורש' ואזנור (קובץ מבית לי חז"ג עמי לא) שציריך ללבשו, לפחות מי שמנהג אבותיו או מנהג מקומו שלא ללבשו. והוסיט הגראי'ש אלישיב, שהמנוהג ברוחלים ללבשו ובטעם המנהג שלא ללבשו, ראה מה שבכתב בשות' מהר'ם שיק (או"ח סי' כת) ובשות' דברי יציב (או"ח ה"ב סי' רנט).

(ז) ובאופן שלובשו גם בסעודות ראש השנה, הורה הגראי'ש אלישיב (גבי דקדושים פ"ב הע' ה) שאיןו נחשב מתיוחר לתפילה, ומותר להיכנס עמו לבית הכלא, והוסיט, שמא שנגנו ללבשו גם בסעודות המשך במלחאים עמוד 48

[משנה"ב ס"ק יג]

צריך למחות בידו, מאחר שהוא בשכיל ישען אללו⁽²⁷⁾.

(ח) כמובואר לעיל (ס"י רעו ס"ק יא), שכוראה נבר שבא להדריך את הנר בעבורו והנור הוא של ישראל, עדיף למחות בידו ואפלו אם הוא בבית הנבר, וכל שכן בבית ישראל. אולם אם מיחה בו ואך על פי כן עשה, כתוב שם (ס"ק לו) שמותר לשישראל לדחתה מאורה מלאכתה, שכורן שמייה בירור והראה לו שאינו מעוניין במה שעשויה בעבורו, כשב הדבר שהנבר עשה לצורך עצמו ובלבב שלא עירוב במחאתה.

אם נם באופן שיש כבר נר דלק ההנבר בא רק להוציא נר, שאינו הנהנה הנהנה גמורה מלałכת הנבר, הבהיר בבייה"ל לעיל (ס"י שע ס"ב ד"ה ואפלו) שאין חיזב למחות בו (וזאה מה שכור בנדון והספר ארחות שבת (ח"ב פ"ג הע' בר)). ואולם בן יש לדון שכור שמדובר כאן במדליק את הנר בבית הנכנת (ראיה בדבריו לעיל ס"ק יא), לבארה משמש הנר רק בתוספת אורה על נרות בית הנכנת, ומודע מחייב למחות בו.

[שעה"צ ס"ק ט]

ש' לך' אין לתקumper בנה⁽²⁸⁾.

(ט) משמעות דבריו, שבזitos כיפור עצמו יש להחמיר גם באופן זה. אמרם, לזרור לנבר לפרט התפלת נעילה, כתוב במושג'ב לקמן (ס"י תרגס ס"ק ג) שאך על פי שאסור ביום כיפור לזרור לנבר להדריך, מותר לומר לו פור בבית הבננת את הנרות ודולוקים בבר, בון שנחשב הדבר בשבות דשבות ושזהות לזרוך מצחיה, ורק שם"מ נבן הדבר שמדובר ביום כיפור ימין את הנבר לcker (זאה משמעות הפ מג' כאן אין ס"ק ד, שהוא מקור הדיון) שנמייך הדרין מותר הדבר אףלו ביום כיפור עצמן.

[שעה"צ ס"ק י]

ספוגא בסייען רעו פ"עיה ב עתנ"ה⁽²⁹⁾ ועוד, בפקודם שלא יתגעה מפניהם אחריך⁽³⁰⁾.

(י) שסביר, שבזitos מנזווה מותר אפילו לנבר לנבר לעשות מלאה דאווריתא נזולם סיום הרמי"א שב, שאף שנגנו ריבים להקל בדבר, יש להחמיר בו בזitos שמאן צור גודל, וראה מה שכתבנו במושג'ב שם (ס"ק כה).

(ט) אומנם כתוב במושג'ב לעיל (ס"י רעו ס"ק יא), שוגם באופן שמתכוון ישראל לצעת מהחרור ולא ליהנות מהנור שמדליק הנבר עבוזו, צריך למחות בו.

[משנה"ב ס"ק יג]

ומאוחר שנקולס פקפייזים אם בקה גרו⁽³¹⁾.

(ו) לנמנ מה שבכתב הרמי"א שמי' שבנה נור ובר', הסתנק מההורייל דיסקון (שורית קרי"א סי' ס"ק פר) האם הוא גם נשמה, או רק בבר שמרליך עברו עמו, והערוך השלחן (ס"ז) כתוב שנראה שהוא רק בבר שמרליך עברו עצמן.

[משנה"ב ס"ק טו]

לכבוד קי'ם⁽³²⁾.

(ט) הינו שאך על פי שלגבי נשים לא שיין הטעם שבכתב הרמי"א שיש להדריות ביום כיפור למלאכי השרת, שהרי אין יכולות להדריות למלאכים [כמובואר במוג'א (ס"ק ה) ובשעה"צ ליקמן (ס"י תרטט ס"ק יט)], מימ' מהו כן לכבוד הדודים יומם ונגן לעין מה שנגנו לעמוד בשעת תפלוות יומם כיפור וגדמות המלאכים, הבהיר לקמן (שב ס"ק יט) ובשעה"צ (שם ס"ק יט) שנשים לא עמדו, מון שאין יכולות להדריות למלאכים, וראה שעד דברינו לשול (ס"י תריס ס"ק יז).

מילואים הלכות יום הבפורים סי' טרוי תרת

המשך מעמוד קודם

שמורה לו לעשות כן, כתוב בביהיל שם (ס"ג ד"ה א') שמסתור שאית נוחש על ידו בר' כ"מ רומי' כל. ובין מהלוי שבת במנינה ראה מטה שכתנוו במשגב ליל (ס"י תקיב ס"ק ב') כל פרשי הרדיטים בו.

(18) ואולם באופן שיתכן שיוביל את הוכחתו, דעת דרבנן קרלץ (חוט שני יומם כפורה עמי' קבב) שודרג להוכחה, שהרי יתכן שיחזור על ידו בר' למוטב ויהיה בכלל 'אחזר', וברב דרביהיל אמרות דוקא כתה מומר, שלפי מכם אין מקום לחושב שאולי יחוור בו, והבdea שבר' היה רעת המנוחת חינוך (מצחה רלט אות ז').

וון לגבי לאפרוח מאיסורא את המומר, כתוב השיר (יריד ס"י קנא ס"ק ז') שאינו חייך, וAYER הגרן קרלץ חוט שני רבית עמי' מטה שאמ' החוווב של לאפרוח מאיסורא נולד מחיזב' הוכחה, וכיוון שגם עאייט בכל 'עמידה' אינו בכלל חיזב' הוכחה, כך גם אינו בכלל החוווב של לאפרוח מאיסורא.

[ביהיל ד"ה עד שחישכה]
שהשקב אל דברי רצגן אבן-חטף¹⁷)

(19) שם (כיצה ס"ב אית ב, ובנתיו חיט על המגיא ס"ק ב) כתוב, שוג' בין השימושים אמורים מוטב שייחו' שוגני' וכו', ובמו' שכתבו הספר חסידים (ס"י ר' רבנן).

[ביהיל ד"ה אבל אם מפרש]
בר' וצא פקלל עטמיה¹⁸) ולאינו מקשיב להוציא, והתבאר בשיעור

לעל (ס"י שפה ס"ו) ובמנשב שב (ס"ק ז') לענין עירובי העזרות, שוג' כנ"ר, כיון שעלי' ידי עכירות אל' נחشب הוא כמומר לכל התורה זוכמו' במומר לעבדה זויה, שוג' הוא נחشب כמומר לכל התורה. ובכמה פעמים נחשב כמומר, ראה מושג' שם ובמה שכתבו שם.

ולגב' המשך בפתקת ערך, ראה מושג' שם ובמה שכתבו שם.

הלכות יום הבפורים סי' טרוי תרת

המשך מעמוד עה

וחתкар מדריביו (באן) שאף על פי שהוא ספק אם הוא מן התורה, יש להחמיר בספיקות לונבו ואנו נחשב בספק ספיקא. וכן לענין ספיקת העומר ממן שהוא ספק לילו, הבהיר בשעה זאת לשל' (ס"י תעט ס"ק ב') ובכיהיל שם (ס"א ד"ה לספר) שיש להחמיר בדבר, שכן שלחרבה פוסקים הספירה במנם והז הוא מן התורה, וכן לענין ספק במלאכת חול המועד, כתוב בחז"ל ליל (ס"י תעט ס"א ד"ה ומורה) שאין להקל בדבר אלא אם כן הוא לצורך גודל, כיון שלשות הרבה ואשונים היא אסורה מההתורה. אבנט, לעניןஆ שמתפקיד האב ברכיה ברכת המזון, כתוב לעל' (ס"י קפ"ר ס"ק ז') בשם הרעק'א (שוע"ש ס"א) ותורה ויתוף (שם ס"ק ז') שאינה צריכה לחזור ולברך, וטעם הדבר נזכר בדורותם (בדורותם שס' קפ"ר ס"ק ז') במשמעותו של נשים בברכת המזון אם הוא מאה התורה או מודבנן, אך באנון של ספק ברכיה מושב והברך בפל' הדאורו'יאן' בספק ספיקא' [ספק האם חביבת וספק האם ברכות], וככל依' הדרבנן' כספקא' דרבנן' שרינו' לך'לא.

[משנה ב' ס"ק ז']

דקה מהקב' מיתה בידיך א' ר' ר' (פ' טו מ' פ' לומ' ז') וכ'ר', ובק' בא'ר' בחש'ן-מ' שפט סי' פ' מ' פ' לומ' ז') וכ'ר', שאין בו רק בקרת'. (2) ולוין החובל בשבת מושום אויה מלאתה חז' חייכ', כתוב בבייחל לעיל ס' שטו ס'יח' ד'יה והחובל) שנחלקו הפטוקים בדור, שדעת המתביב' שחויבו מושום מפרק' [שהוא ווללה של דשא], שבמה שהורט נערק ממקום החיבורו מתחת התעו', ומה הדבר למפרק' דבב' שט' כלל, ומה שהחזר המשג'ב הוא רק להשתן מוחץ למת הכסא. וכן בירא' הגריש' אלישיב' בדעת המשג'ב (תפילה ח' הלכה ח' פ' ג' הע' קפ'ו). מואר, בספר זה השלחן (ס'י כ' א' כתוב שאסור אפ'ר'ם (ס'יב'). מואר, בספר זה השלחן מותר להיכנס לבית הכסא, אפ'ר'ם מושנה שם להוכנס לבית הכסא קבע' שהוא למש' בהב', אפ'ר'ם מושנה פ' מה' מ' הכסא. וכן שוג' שהחזר המשג'ב הוא רק להשתן מוחץ למת הכסא. וכן בירא' הגריש' אלישיב' בדעת המשג'ב (תפילה ח' הלכה ח' פ' ג' הע' קפ'ו). מושג' לביש בקייטל', לבית הכסא, והתכלך' בצדאה שהיתה שם ואין לו קיטל' אחר ללבוש לתפילה, כתוב הק' החוזים (ס'י תרג' ס'ק נ'ח) בשם שווית שאל' ומшиб' (רבינאה ס'י פ'), שמורה לו למלר לנברן' לכברת את מקומו הטיגנות' מושם כבוד המזרע' [סדרה איסור' דרבנן].

סי' טרוי

שליל יום הבפורים ד'ינו כיומו

[משנה ב' ס"ק ז']

ולפעשה נ'או ל'ה'מ'רו).

(1) וכיוון שיש להחמיר באיסורים אלו ולהונם באסורים מן התורה, כתוב לקמן (ס'י תרד' ס'ק ט') שגם מוי' שצורך ליל' ביום תפיר' בין דנברים וחושש שלענו עליו, אסור הוא בעילת הסעל, כיון שיש הסוברים שאסור זה הוא מן התורה.

הלבות יומם חכמים סימן תרי תריא עהobar הנוליה

(ג) אין לומר לאינו יהודי (יד) שחייב נידלקים מהריל מהרין. מי שזכה נהג ביטופר, ועל יכפוף עוד אלא יניחו לרך עד גמירה, וכן יקבל עלי שקל יטיו לא כביה במוציא יהודים-כפרורים נהג, לא הוא ולא אחר, וכך נמא במנתים ישמש. ויש אוקרים שיש למסיע (טו) גשלנות ביטופר כמוני לבש (בדרכו ממנה), וכן (טו) שונגן ללבש בגדים לבש קשיות ביטופרים (ז) גחתת מלכי (ז) בשרת, וכן נוגין לבש סקית'לו שהוא לבן ונקי. גם הוא גגד (ז) מטה, ועל-ידי זה:

לכ' קאדים (יח) נגע ונשבר (דיע מהנימט פ"ז דשכחת עשור):

תריא שליל יומם חכמים סימן ב' ב' בעיסים:

א טור טור
דפסיך בנדוד וט
חצאיו קפוץ הרה
ב מיטה ויא עיג
ב טאהר מגד ד
ר כרוכים משלב
ד' צלול ח טהיר
(*) פוש, לה, קע
סנמי טולש

א יום-הכפרורים (א) לילו פיומו לבל דבר. ומה אם הדברים האסורים בו, (ב) במלאה, אכילה
ושתיה, רחיצה, סיכה, נעילת הפנול. משמש המשטה. (ג) ואין חייב (ה) ברת אלא על מלאה
ואכילה ושתייה: ב ניכל מלאה שחביבים עליה בשחתת חביבים עלייה ביטופר, וכל שבחת פטור
אל אסור, גם ביטום-הכפרורים כן. (ד) אלא שבחת זדונו בסקללה ויום-הכפרורים זדונו בקרות.
יכל שאסור לטלטלו בשחתת אסור לטלטלו ביטום-הכפרורים. (ה) יהתדרו (*) שלגב נזק

באר היטב

צעימים אלה ורטעם הראשו אסור לה Abel ללבש הקיט'ל, ולפעם כב
אפר. וראה דסומך על טם הבה ולבש קיט'ל לא הספה. ט"ז
הלווך שיקפתת תשחה אסור ללבשו ביה"כ, ס"ח תריטו, ט"ז:
(ט) ברת. ומכל מקום בלהו ואורטא, ביה' ולבש:

באור הילכה

* כל מלאה וכו'. אין לעיל סיפון תזו'ת שרב והוועה ליום-הכפרורים?
ובתבו אהגרטס דגם אסור מփר יש קיטום-הכפרורים. ען בא-את אריה
סיקן ע"ב. ורא' ולבוכן ערבי-צרור וחובי-חווטן בפה. א' ציל-גב דסואור
באיללה מצל מוקם הרי סני לאלטנים שאינן מוחפות). וככמ' שבחת פטור לש"י ביטופרין
הר לעדן ב, ען שם ברורית ואכבי מהה-אפרים קהה הנטחים. הלוי בא-ה
אשחתת נהג אגיאו זו: * לגבב נק' עין אגנ-קרכט שכם דרורי בזק
סנאכל ממשות שהואה טה, דאי לא הבי אסור בטלטל קשות פקעה, דלא עני אף
לקסנדים^(ט). ולמניח רשות איטו אכלה, רכמו שהתירנו הנה להל מושם אמת-ונפש
קיטומין התיה אקאה מס'ין מעצם זה, והרי לאצה מפרשים יש בקניתת נק'

(טו) השליחנות. משום דנקו "שפח שבתון": (טו) שונגן ללבש בגדים לבנים ונקיגין (יל) שונגן העשים לבנים בגדים
לבנים ונקיגין לבבוד היומט, אבל לא יקטרו עצמן בתכשיטין שמקודם
נויהות ללבש קיט"ל: (יז) השרות. ימטעם זה נגנו לבוש בדים" (ד"ט):
(יח) נגע ונשבר. וגם אבל תוך יב' תרעש על אבוי ואמר, או הוועה ללבשוזי, (יז) ויש מקומות
שפוגגים שאין דאבל ללבשוזי. אין לבוס לבית-הפסא (ט) בקיט'ל, שהוא מחד למלחה^(ט), אבל להשתין בו מערוצי:

א לילו פיומו. דכתיב "מעניך עד ערב": (ב) מלאה, אכילה וכו'. ב נא-הנרא עני,
ומקמיה לאלה בכלל "יעמידים אח גנטשינס": (ג) ואין חייב ברות אלא אפניא דרורא, מכל מקום יש
או-אפרים (ט) שהוא מן תזרע, והוא גלען להו בש"ס אקראי; (ט) ניש אוקרים שאינן אלא מדרוגן, וקאנאי אסמכפה בעלמא ניבחו, ונטגא-
מה להען איזה ספק, (ט) ונטעסה וואי להקחרין: ב (ד) אלא שבחת זדונו וכו'. גם הא-הנרא דאיו נוהג דיני נפשות, (ה) מכל מאדים
ונגא-הנה להען זקים לה פרוכת מהנה, דהה-בל בחרבו בשחתת, דהה-בל בחרבו בשחתת, דהה-בל בחרבו בשחתת,
ובדבבואר בחשון-משפט סיפון תכר סעיף ב, מה שאין בן ביטום-הכפרורים שאין בו ורק בזק^(ט). יש שפירוש
(ס) דמאי קניתה הוה, שנותק או מפח העלים מן סקלחים הפלושין כדי להשווין שקיי מוקים לתפקיד בערב, וא-על-גב דקערת
בשביל ערב שהוא חל, הפה, (ט) כדי שלא יצטרך לפקן הכל בערב ותaea נפשו עוגמה עליו; (ו) ויש שפרשו דקנינה הוה הדעת

שער הצעין

(ט) אפריזים: (ט) אגנ-אקרים טאגנ'א. ואפלוא אם תישנאל אפר לטעכרים זה פערביום-
כפר ונטענה שין לזרחה אין להקחין בזק^(ט) (פ"מיא): (ט) גאנ'ין, ובן צערד אמר קפר-טערד און
שיך לחות בדיג, ואפשר דצער בנה דעת בעל העטור המוקה בספק ראמ רוחה מעצמו לעזר פלקטיק און
(ט) מטה-אפרים, עין שם שרכבת זה מן פוטקם. דלא פאגנ-אקרים: (ט) עין כלת נטה: (ט) אפריזים:
(ט) שאלאות בעשות קרכפה סען כס ונטענות בעל סקלחים דולדות שילדי הלוות ליטומ-הכפרורים ונטען זילעדר מטען
דילעדר לא אסור מ-אונטא אלא חוץ-הילא כל גוף או על-קליננס וכו'. מה שאין בן קרכפה, ומושם זה הקלו גביה ופלען כי סאי
גונא. אכן לאי פקbertה קריין לשיטה זה, דעתם הקפר הוה מושם דקסטר לפי ראות עזים, אספן אפ-שר דבשא-ה קקוטות קאלא
בקמוניא אס-רין בן-הנה, וא-ירן ציון: (ט) בבני שם וריב' וא-רעלס ורטטב' וא-קראי, וכן געת בששי בדרכו בפקחין שבתון, און סילשין
רשוי בפנק כרעל דר עד מוכח דסבינה לה דיסקה כשתיה הוה מרא-טער. ואספין הוה קריין לאידן. ועוד יותר משמען בן-ה-ברור בפקחין שבתון
טפקהי אלא לאו-קניתה נק', דשא-רער נטיעת דעתי. עון פ"ח וריב' סדש ונטען שאלה, געט הבי' לא כתוב אלא דלמצעה נאוי להקפר ודקערת
ען שם: (ט) מגנ-אקרים: (ט) ורש'': (ט) העטנו בזזה פרוש קרא' ו-הפה ו-הסאים לזה הבק'': (ט) ורש' וא-ו-ר'ן. וכן הסימנו הפה
חדש וגא-ר'ן:

